

Pořad bohoslužeb

16. října – 22. října 2017, LITURGICKÉ MEZIDOBÍ, Žaltář IV. týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 16.10.	Slavnost Sv. Hedviky, řeholnice, hlavní patronky Slezska	St. Jičín	17:00	za † Vladislava Dobeše
Úterý 17.10.	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka	St. Jičín	17:00	za † Anastazii Bajarovou, † manžela, syna, sourozence a duše v očistci /intence z 3.9./
Středa 18.10.	Svátek sv. Lukáše, evangelisty	St. Jičín	17:00	za rodinu pana Karla Rosy z Loučky, živou a † rodinu po mši sv. modlitební společenství
Čtvrtek 19.10.	Sv. Jana de Brébeufa a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků	Palačov	16:00	mše svatá
	Sv. Pavla od Kříže, kněze	Bernartice	17:30	mše svatá
Pátek 20.10.	Pátek 28. týdne v mezidobí	St. Jičín	17:00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodíní s prosbou o ochranu Panny Marie, dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
		Bernartice	17:30	mše svatá
Sobota 21.10.	Bl. Karla Rakouského	St. Jičín	17:00	za † Jaromíra Petřkovského, † rodiče, živou rodinu a duše v očistci
Neděle 22.10.	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ <i>MISIJNÍ NEDĚLE sbírka na světové misie</i>	St. Jičín	7:45	za misie /o.Petr/ Misijní jarmark FARNÍ DEN – po mši sv. setkání všech farníků s o.Petrem
		Bernartice	9:15	mše svatá /o.Jiří/
		St. Lhota	10:45	mše svatá /o.Dobija/

Webové stránky farnosti Starý Jičín: farnostsj.wz.cz

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

15.10.2017 **28. neděle v mezidobí** **47./** ročník VIII.

„Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.“ 22

Taková divná to byla svatba

Na té svatební hostině něco nesedí. Takhle přece žádná svatba nemůže vypadat. Je tam příliš mnoho skutečností, které nejdou dohromady s reálným životem. Kdo to kdy viděl, aby budoucí svatebčané zabili družby, kteří je zvou na svatbu?! Mohou se v normálním světě mezi královské hosty dostat úplně cizí lidé, tuláci, chromí, povaleči, bezdomovci a žebráci? A je normální, aby byl nakonec jeden z hostů vyhozen pouze proto, že nemá náležité oblečení?

Je to opravdu divná svatba. Plná paradoxů a nepochopitelných situací. Kdyby tu přípravu svěřili nám, svatba by vypadala úplně jinak. Máme na to odborné příručky nebo přímo cateringové společnosti, které celou svatbu připraví „na klíč“. Když se připravuje slavnostní tabule, je potřebné si dát na ní záležet. Představa se může zrealizovat jen tak, když pro to uděláme maximum. Teprve úsilí bývá korunováno úspěchem.

Je to celé nějaké divné. Ježíš volí tentokrát příběh, který nemá s realitou nic společného. A přitom jindy umí vyprávět podobenství, která jsou srozumitelná i obyčejným smrtelníkům. Ten, který zná život a chce se co nejvíce přiblížit svým posluchačům, by měl volit poněkud hodnověrnější příklady. A možná právě v těch nepochopitelných situacích a v paradoxech svatebního podobenství lépe vynikne naše vlastní identifikace. U Boha totiž není nic nemožné. Tedy ani to, co pro nás nemožné je.

Tak jako jindy, i teď pojďme pěkně popořádku. Pozvání hosté? Kdokoli z nás. Respektive každý z nás. Ten, kdo je pozván do Božího království, je zároveň vyzván, aby mu přenechal ve svém životě první místo. Proto jsme se nechali pokřtít a proto chceme biřmováním stvrdit toto rozhodnutí.

Správné rozhodnutí! Křest bývá krásná a vnitřně bohatá událost. Vzpomínka na něj jímá i po letech a vyvolává touhu podobnou zkušenost předat i dalším generacím.

Že se při křtu slibují nějaké závazky? Obvykle si na to příliš nevzpomínáme. Že máme žít podle nějakých přikázání? Že máme milovat, učit se odpouštět, věru více žít než o ní mluvit, neodsuzovat jiné, nepovyšovat se nad ně? Kdo nám to neustále připomíná nějaké povinnosti? Kdo nás ruší v našich náboženských diskusích a teologických debatách o budoucnosti církve? Kdo nás nepřijemně upozorňuje na to, že něco neděláme správně?

Když nám přeteče pohár trpělivosti, tyto posly umlčíme. Ideální by bylo, abychom u nich našli nějaké slabiny. Jsou to přece taky pouze lidé, takže nějakou tu nedokonalost a slabůstku určitě najdeme. Pozorní slídíči si dají na tom záležet. Pak už jen načasovat správnou chvíli a udeřit na citlivé místo. Moment překvapení, a dílo je dokonáno! Povedlo se, nepřijemný posel byl odstraněn.

A tak se ve svém náboženství a na vlastní soukromé cestě k Bohu můžeme dál věnovat tomu, čemu se v teologii, náboženství a vůbec ve své víře věnovat chceme. Svatba je předobraz Božího života a my jsme na tu svatbu nejen pozváni, ale my na ní už přímo jsme. Abychom se však na ní dobře cítili, bude dobré nedovolit, aby ji připravil Bůh a aby on určoval, co a jak na ní bude vypadat. Pro jistotu vše převzeme do vlastních rukou. Holedbáme se spokojeností: Boží přízeň se přece projevuje tím, že máme v duši klid a nic nás netrápí. Neklamné znamení, že svatební hostina je naše!

NAŠE ROLE PŘI NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBĚ

Začátek bohoslužby

Ježíš však opět provokuje. Říká něco o tom, že nás na ni už někdo předběhl. Podívejme se pořádně, o kom to vlastně mluví. Lidé bez minulosti, nebo dokonce i tací, kteří ji mají velmi podivnou. Hříšníci, jejichž hřích je veřejně znám. Nepocházejí z dobrých křesťanských rodin, jejich předkové přímo církev pronásledovali! Co dobrého může vzejít z takových kořenů? Jsou to děti ulice, plody vášně. Lidé, kteří vůbec netuší, co to znamená Bohu všechno obětovat a zasvětit mu svůj život. Lidé, kteří se přizívají na tom, co jsme my svou obětavostí zachránili...

Přesto se tak stalo. Předbíhají se. I dnes. Sedí v prvních kostelních lavicích, někde se prodrali i do farních rad, dokonce jim byla svěřena výuka náboženství a oni teď mají učit naše děti o Bohu! Ukradli dobrá místa v církvi a obsadili křesla rezervovaná jiným. Poznáváme se? Jedni tam, jiní na opačné straně příběhu.

Co když jsme to právě my, ti lidé s divnou minulostí a hříšným „včera“? Dotčení Božím pozváním jsme dnes tady, ve víře, doma. Jsme mu za toto vyvolení a pozvání vděční. Děkujeme mu za to, že nás našel, za jeho milost víry, za to, že můžeme v církvi být a přebírat zodpovědnost...

Dozvěděli jsme se, že nám ji někdo chce vzít. Nedopřeje nám, abychom i my mohli o víře mluvit, rozhodovat o církvi, dostat stejná práva jako ti druzí. Jsme najednou nikoli na opačných, ale na stejných březích. S těmi prvními nás najednou pojí pýcha. Co a koho máme poslouchat? Nějaké interní předpisy? Církevní zákon? Snad nám někdo nechce vnutit fakt, že ještě i na svatební hostině budou platit nějaké zákony a bude vyžadováno jejich plnění? Když nás pozval král, přece nemůže pak celou situaci komplikovat! Že by byl takovým pedantem a vyžadoval po nás obléknutí nějakého svatebního šatu? Proč by to vůbec dělal? Mluvíme přece o Bohu, že ano?

Dnešní úvaha je samá otázka. Stejně, jako je často samá otázka i v našem vztahu k Bohu: proč by to mělo být takto nebo proč by Bůh zrovna tohle měl po nás chtít?

Máme před sebou dva modely svateb. Lidskou a Boží. Je zajímavé, že to, co se nám zdá být na tom lidském modelu neuskutečnitelné a nereálné, se úplně samozřejmě děje na svatbě Božího království. Všechny ty detaily a drobné příběhy uvnitř nosného příběhu se najednou stávají běžnými a reálnými záležitostmi. A pak prý Ježíš nezná realitu. Ne, není nemožnou ta svatba, tak nemožní jsme někdy my. Na Boha a jeho režii klademe neskutečné nároky, zatímco pro sebe a pro své životy máme omluvu a představu bezproblémového a nic nepožadujícího náboženství.

Víme, co Bůh může a má, ale o svých povinnostech budeme raději mlčet či mluvit mlhavě a nejistě, aby to nebylo náhodou považováno za manipulaci a bláznovství. Proč by přeci mělo záležet na nějakém rouchu? No uznejte, proč? Stále dokola máme výhrady a Bohu diktujeme, jak má co udělat a co by bylo dobré v tom příběhu změnit. Ale nám to trvá, než se Bohu podřídíme! Než nám to dojde, že naše místo v tom příběhu není místo krále. Že s Bohem nemáme zápatí a přesvědčovat ho o své pravdě. Tak tedy ještě jednou a pěkně od začátku: „Připravil jednou král hostinu pro svého syna a pozval na ni mnoho lidí...

Pokračování příběhu bude dál záležet už na každém z nás. To podobenství je o našem životě. Můžeme hned po první větě začít všechno organizovat jinak, než je napsáno. Anebo...? Zkusit přijmout fakt, že na Boží svatbě to nebude podle našich představ. Že tam kupříkladu budou i ti, které bych tam já nepozval, a že Bůh bude ode mě vyžadovat splnění nějakých požadavků. Mít na sobě svatební roucho.

/z knihy Žít podle Bible poprvé s Matoušem, autor Miloš Szabo, nakl. Paulinky 2008/

Různá oznámení

Milí farníci, čas letí, a letos je to už 20 let, co do naší farnosti přišel **naš drahý otec Petr**. Přijměte proto všichni pozvání na připomínku tohoto jubilea, na **FARNÍ DEN**. Ten se uskuteční **v neděli 22. října**, kdy jste ihned po mši svaté zváni na pohoštění včetně kávy, zákusku i oběda. Se všemi vámi je počítáno, proto nevařte a přijďte do bývalé vinárny, nyní Orlovny na náměstí. Je to **příležitost ke společnému setkání celé naší farní rodiny**. ☺

Děkujeme za všechny napečené dobroty ke společnému posezení u kávy, můžete je přinést již přede mší svatou od 7:15 do Vinárny - Orlovny.

Třináctiletá Eva se doma vzbouřila. Rodiče řekli, že na velikonoce pojedou všichni k babičce. A Eva rozhodně protestovala: „Co, - zrovna velikonoce v našem kostele zmeškat! To přece nejde!“

Kde je živé farní společenství, tam se lidé cítí v kostele doma. Tam se na bohoslužbu těší. Je tomu tak i v našem kostele? K nedělní bohoslužbě má farní rodina pečlivě připravit nejen kostel. Každý máme připravit i sebe. Tak jsme si to říkali v minulé úvaze o naší roli při nedělní bohoslužbě. Máme se cestou do kostela zklidnit, probudit v sobě touhu po slově Božím: co mi dnes Pán chce říct? Kdybych byl rozřítý, přeslechl bych to.

V předsíni nás vítá **vývěska**. Čísí ruce ji pečlivě připravily. Bylo by nedobré, minout ji nevšímavě – vždyť nás chce informovat. U dveří kostela je **kropenka**. To bylo asi první, čemu vás učila maminka, když vás vzala s sebou do kostela: omočíš prsty v kropence, uděláš na čele kříž. **Pokleknutím** pozdravíš Pána Ježíše ve svatostánku a sedneš si do lavice. Teď už i rozumíte, co to vše znamená: dva prsty, kterými se přísahá, namáčíš a děláš kříž na čele tam, kde se tě dotkla křestní voda. Omýváš, osvěžuješ toto křestní znamení. Připomínáš si: jsem křesťan. Mám právo spoluslavit tuto bohoslužbu. Pokleknutím vyznáváš svou víru ve svátostnou přítomnost Pána Ježíše. Poklekem se děláš malým před velkým Bohem. Pak **usedáš** v lavici, vítáš se se sousedy, chystáš si kancionál. Diváš se, jaká je výzdoba, jaký symbol ti chce napovědět o dnešní slavnosti. Pečlivé ruce to s láskou chystaly, oceň to radostným podíváním. Dej se tím inspirovat, povzbudit.

Pak cinkne **zvonek**, zazní varhany a ty se zvedáš, aby povstáním a zpěvem uvítal průvod kněze s asistencí, který přichází k oltáři. Jak výmluvným kázáním je takový **slavnostní vstup** o svátcích: napřed jdou dva ministranti s kouřící kadidelnicí, pak kříž uprostřed dvou hořících svící, za nimi příslušující ministranti. Pak lektor nese uctivé knihu Písma svatého – lekcionář. Nakonec kněz ve svátečním rouchu. A ty přihlížíš a čteš si to znamení: to plní Pán svůj slib, že bude mezi těmi, kdo se shromáždí v jeho jménu. To Kristus, náš Pán, přichází mezi nás. Kříž je jeho znakem, kniha obsahuje jeho slovo, kněz mu propůjčuje svůj hlas. Svíce svědčí, že náš Pán je světlem světa. Kouř kadidla vyzývá: Bohu na výsostech patří čest a sláva.

Kněz před oltářem **pokleká** a ty v duchu slyšíš volání svatého Pavla: „*Ve jménu Ježíšově ať pokleká veškeré koleno...*“ (Fil 2,10). **Políbení oltáře** ti připomíná hříšníci, která líbala Ježíšovi nohy. Když kněz **okuřuje oltář**, vzpomínáme na Pavlovo: „*Díky Bohu, On skrze nás na každém místě šíří vůni poznání sebe*“ (podle 2 Kor 2,14). Jako obláčky kouře se má vznášet k nebi dnes naše modlitba.

Nakonec kněz **usedá**, a to je **začátek bohoslužby**. Shromáždění má předsedajícího. Stojí psáno: „*Ježíš se posadil a oči všech se obrátily na něj*.“ Tak my upíráme zrak na toho, v jehož hlase nám dnes zazní evangelium Páně. A jaké je první slovo bohoslužby?

Papež slavil mši ve středoamerické Bogotě. Uprostřed statisíců lidí, z nichž většina neumí ani číst, ani psát, nemají hluboké náboženské vzdělání. Ale vědí: ta bílá postava je nástupce svatého Petra. A když uslyší z jeho úst známá slova „**Ve jménu Otce...**“, statisícové shromáždění se spontánně přidává: „...**i Syna i Duchu svatého**.“ Toto znamení kříže je sjednotilo. Od té doby prý takto v Jižní Americe začínají mši svatou. My se připojujeme všichni také – svým **Amen** – a také si radostně uvědomujeme, že tato křestní formule je připomínkou i našeho křtu.

Soudce vylašuje rozsudek ve jménu lidu. My tu začínáme ve jménu Božím. Jen ve jménu Božím se můžeme odvážit konat ty veliké věci, které tu konat chceme. Knězovo pozdravení je biblické: **Pán s vámi** – podle andělova pozdravení Marie. Nebo je to některý z krásných pozdravů z dopisů Pavlových. Když opětuje knězovo pozdravení a vyslechneme knězovo úvodní poznámku, začíná se posvátná hra Božích dětí, liturgie, naše nedělní bohoslužba.

Proč tak důkladný začátek? Není to zbytečně složité? – Nelze jinak. Pouhým uspěchaným vhučkáním do kostela by ze všech hluchých a chromých a dobrých a zlých samo sebou jednomyslné křesťanské společenství nevzniklo. Ať jsme tedy cele účastní už při samém začátku bohoslužby.

/Několik podnětů k slavení mše svaté v duchu „Všebecného úvodu do misálu“, zpracoval P. Ladislav Simajchl, pokračování v dalších číslech farního zpravodaje/